

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Desiderius. Dialogvs Vere Pius, & Comprimis Iucundus, De
Expedita Ad Dei Amorem Via**

Comalada, Miguel

Elvaci, 1685

Cap. XII. Quibus rationibus cæteræ virgines improbæ superandæ sint.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60062](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60062)

*Quibus rationibus cætera
virgines improba superandæ
sint.*

CAPUT XII.

IAm ubi tres istæ præcipuæ debel-
latae sunt, faciliè nutritæ earum,
puta Negligentia, superatur: quæ
quidem in has ædes per mille fora-
mina irrepit. Nonnunquam ad pre-
ces matutinas, aliàs ad labores sub-
intrat. Sed hoc à me semper respon-
sum accipit: Soror mea, non ea
sententia jumentum in ædibus serva-
tur, ut vacet ocio, vivatque molli-
ter, delicatè edat & bibat, & som-
no indulgeat: sed ut noctes atque
dies summo studio hilariter, alacri-
terque laboret. Nisi enim labori-
bus, jejuniis, vigiliis edometur,
faciliè insolescit, erigitque sese &
calcitrat adversùm dominum suum.
Qui cùm advertit, quodam illud tor-
pore

pore ac inertia contrahi, calcaribus illud urget. Ita & mihi DEI Amor calcar admovit, nempe Timorem, quo me extimulat. Atque adeo ipsa ego, quæ hujus Castri famula & miserimum mancipium sum, abundè perspectum habeo, servas non nisi ad labores adhiberi, neque quenquam eas miserari, neque levare eis onera, sed nec delicatè reficere debere, ne efferantur animo, atque calcitrare incipiant. Nemo enim mortalium pejor est improbo captivo. Deinde etiam percontari soleo, putetne regna caelorum edendo, potando, diu stertendo, & dissolutè ac molliter pro suo arbitratu vivendo, posse obtineri? Non potest id quidem affirmare. Nam ipsum caput nostrum Dominus JESUS hanc non perrexit viâ. Quòd si is ad obtinendam beatitudinem hanc noluit amplecti viam, sed oportuit eum pati, atque ita intrare in gloriam suam, & nos itidem, si eandem velimus adipi-

D sci

sci gloriam, crucis, perpeſſionis & paupertatis calcemus iter neceſſe eſt. Enimverò dum pes aliò nititur, atque aliò caput, nunquam corpus adunari poterit. Itaque niſi perpeſſionis, afflictionis, laboris, contemptus teneamus iter, neſtquam illi incorporabimur: ſed ut membra putrida præcidemur, atque in flammas tartareas demergemur. Niſi, inquam, Chriſti crucifixi ſocij ſimus, eumque in cruce quæramus, ei que compatiatur, utique nec gloriæ & reſurrectionis ejus participes erimus. Niſi denique Chriſtum JESUM flagellis caſum, conſputum, deſpectum, laboribus ac fatigationibus confectum, inopem, fame ac ſiti laborantem, & mortis ſupplicium perferentem, ac latronis inſtar & ſcelerati cujuſquam crucifixum, cum tamen omnis eſſet culpæ ac maculæ expers, adeoque innocentiffimus, per tentationes in carne noſtra non erimus experti: minimè fanè eundem

dem ipsum dulcem, amicabilem, blandum, Regem gloriæ, & Principem pacis sentiemus. Interdum impura isthæc virgo, Negligentiam loquor, in Oratorium irrepit, ibiq; defessa magno tædio, dolore & torpore laborat, perinde ac si in carcerem coniecta sit. Tumque aio illi: Soror mea, vera religio nihil molestiæ, nihil tædij sentit. Quæ responsio non parùm mihi conferre solet, quemadmodum & isthæc altera: Quid retribuam Domino pro omnibus, quæ retribuit mihi? Quid vel agere vel perpeti poterò, quo dulcissimo JESU meo vicem rependam? qui nimirum ex immenso amore, propensaque voluntate perseveravit in cruce, non sedens, neque pro suo arbitrio & desiderio, ut ego, sed in ea distentus: neque indutus vestibus, sed planè nudus, & præ frigore totus tremebundus: non operustus tecto, quemadmodum ego, sed sub dio: non liber & expeditus, mu-

nitusque pedes loccis vel soleis, neque
sculponeatus, sed immanibus, cras-
sis, frigidis, ferreis confixus clavis:
atque hæc omnia meâ causâ perpes-
sus. Cur igitur etiam ipsa illius
causa, si non omnia, saltem quid-
piam ferre nolim? Ille scilicet tantâ
animi ac voluntatis promptitudine
mea causa non unam horam, neque
diem aut noctem unam, sed annos
tres & triginta vitæ hujus ingentem
miseriam atque molestiam perpeffus
est: tribus horis in cruce maximis
in doloribus, tormentis, cruciati-
bus, cujusmodi nemo unquam sen-
sit, vivus perstitit: & tamen parùm
hæc illi videbantur, ob ineffabilem,
quo me complectebatur, amorem
ac benevolentiam: libenterque plu-
ra pertulisset, si ita poposcisset ne-
cessitas. Cùm ergo ipse rex sit, ego
vilissima ancilla: ipse DEus, ego
lutum, pulvis & putredo: ipse san-
ctus & innocens, & ego grandis pec-
catrix, omni que supplicio digna: &

ta-

tamen tanta propter me facere & perpeti dignatus est, egone saltem parùm aliquid illius causâ non faciam? Num servus major est Domino suo? Ergo nunc apage te hinc soror Negligentia. In iis enim, quæ patris mei sunt, oportet me esse. Non magnum est nos hîc esse, si non absque tædio & mœstitia hîc simus. Atque etiam sine iis hîc esse, perexiguum est, nisi cum bona voluntate & spiritali gaudio conjunctum sit. Maledictus enim, qui facit opus DEI negligenter. Non enim petiit coacta & extorta servitia ac sacrificia, sed quæ ex hilari ac libenti voluntate & corde, rectoque ac sincero animo proficiscantur. Hâc porro vetulâ execrabili ita demum profligatâ, cæteras ancillas planè fatuas, ut expugnemus, oportet. Quæ quantò sunt deteriores ac nequiores, tantò motus earum vehementiores ac acriores sunt: quantòque minùs extinctæ sive edomitæ vel mortificatæ sunt, tan-

tò ægriùs corriguntur. Ex his prima, cujus vocabulum est Malitia, dum ad me venit unà cum filia sua Iracundia, me invadere cupiens, hoc pacto illi respondeo: Caritas patiens est, benigna est: & cum Proposito meo, id est, marito meo, eam pessum premo, dicens illi: Soror mea, jumento huic nihil accidere potest, neque tanta vel verbis, vel factis irrogari queunt, quin plura mereatur. Si ergo plus mali emerita sum, planè pareitur mihi, dum non tot afficior malis ac molestiis, quot ipsa digna sum. Decet nimirum jumentum domesticum, domino suo, aut filiabus ejus & familie non molestum, protervum aut tumidum, sed quietum, modestum, ac mansuetum se præbere. Nam etiamsi hodie flagellis cædatur à domino, attamen die crastina commodum ei præstabit pabulum, ipsumque bene habebit. Et licet nullum in ipsum declaret amorem, ex animo

tamen diligit : sed ne insolescat, aut sibi præfidat, amorem suum interim dissimulat. Jumentum quoque doloris ac molestiæ ipsi irrogatæ, facile obliviscitur, dominoque suo capitis aut colli applicatione blanditur. Sic planè etiam ipsa, si quid molestiæ à virginibus nostris perpeffa ero, cùm earum sim mancipium, & vilis ancilla, ob Amorem DEI feram equidem ac lubens, ut pro suo arbitratu mecum agant : certa nimirum, tot me ex eis mala accipere & perpeti non posse, quot commeruerim : Dominumque meum propter peccata mea, ut ab eis affligat, permittere, quò me in hac vita purgatam efficiat, atque etiam ut suâ causâ discam adversa pati. En ea virgo, quam tu malè mihi cupere, ea quoque, quam clanculum de me maledicere, itemque illæ, quibus me prorsus invisam ais, non meam odio habent animam, sed vitia, culpas, defectus, malitiam, pravos mores &

propriam voluntatem meam. Unde mihi merito amore prosequenda veniunt. Siquidem optimo sanctoque fervent proposito ac instituto, ingentique zelo, nec quidquam eis cum Malitia consensionis aut commercij est: neque eam putant cum virtute commorari posse. Agè igitur rem propiùs inspiciamus: siquidem DEI ancilla sum, jure mihi sordes, immunditia, culpæ, defectus, pravæque propensiones meæ odio habendæ sunt. Cur igitur illis malè velim, quæ id agunt, quod mihi facere incumbit? Vis finem faciam, teque hinc repellam? Noveris, eas, quæ mihi obloquuntur ac detrectant, aut mala inferunt, nihilominus sorores meas esse. Quòd si sorores meæ sunt, jubeor eas diligere, neutiquam odisse. Hac igitur ex causa, faciam, quod iustum. Interim tamen ipsæ viderint, quo consilio, quæve intentione me affligant. Ubi verò aliam secum ad-

du-

ducit ancillam, puta Invidentiam, quæ gladio utitur ancipiti, dum sororum tam corporalibus, quàm spiritalibus torquetur bonis ac virtutibus: estque reverà perniciofa & pestilens admodùm, quippe quæ ex proximi rebus bonis & secundis perit ac moritur, malis verò lætatur, ac reviviscit: hanc ergo dum sibi comitem adjungit, aio ad illam: tu quidem soror affirmas, alias in hoc mundo majores opes, insigniorem pulchritudinem, aliaque naturæ dona copiosius, atque ego sim, esse consecutas. Atqui hoc ipso, quòd talibus careo, lætor: meque feliciorum puto. Neque enim vel in hac, vel futura vita quidquam extra JESVM meum peto. Is meus & omnium Angelorum thesaurus est: Is meus & omnium creaturarum decor & pulchritudo est: Is denique meum lucrum est, & fons totius boni. Amet cætera cuicumque libet, quantum ad me attinet, equidem

nihil nisi dulcicissimum J E S U M
 meum, ejusque amorem expeto.
 Apud eum nulla est divitis aut ino-
 pis, nulla formosi aut deformis dif-
 ferentia: sed animi humilitatem re-
 spicit. Et tamen tu hinc mihi com-
 memoras, alias his atque illis abun-
 dare bonis, eisque non mihi, hæc
 atque illa præstari. Contra verò ego
 aio: Tametsi his illæ omnibus afflu-
 unt, atqui plus ipsa habeo. Si-
 quidem ita generoso, magno ac
 præstanti sum animo, ut amorem
 meum hujusmodi tam vilibus, abjectis,
 caducis rebus, ut sunt bona tempo-
 raria, adhiberi & irretiri indignum
 putem. Et quia Humilitatis mihi in-
 ditum est vocabulum, humilitate te
 vincam. Sentio igitur ancillas & fi-
 lias D E I isthæc jam dicta, pluraque
 alia, jure meritoque habere: me
 verò minimè, quæ serva sum & man-
 cipium, hisque omnino indigna.
 His auditis, mox aliò se vertit, nem-
 pe ad Invidentiam donorum spirita-
 li-

lium, quibus prædicas novit sorores
 meas: quæ ita suggerit animo: En
 illa, quàm tu sis, pietati addictior
 sive devotior est & quietior, plusque
 orat DEUM, magisque intrò re-
 cepta est, & contemplandi peritior,
 majorique sobrietate conspicua. Cui
 respondeo: Agè ex æquo & bono
 statuamus. Quamobrem multò esse
 religiosior, aut gratiam orandi, cæ-
 terasque virtutes appeto? Eòne, ut
 me alij meliorem putent, me suspi-
 ciant, me laudibus celebrent, me
 venerentur? Aut eò potius, ut lau-
 tior cibus, cultiores vestes, aut aliæ
 res temporariæ mihi præbeantur?
 Minimè sanè: sed eò duntaxat, ut
 DEO serviam, DEOque placeam:
 atque ut dulcis JESUS meus ex me
 & in me laudetur, & gratiarum
 actione afficiatur. Meritò ergo sum-
 moperè gaudere me convenit, dum
 amantissimum Dominum meum ta-
 les & famulas & amicas habere con-
 spicio, quæ ita sint pietati deditæ,

tantaque præditæ vitæ sanctimonia,
atque eum pio cordis amore profe-
quantur. Adeoque potiùs mihi ob-
secrandus est DEUS, ut pluribus
eas donis, uberiorique gratia auge-
at & cumulet, quò possit ab eis ma-
jori laude ac honore affici. Agè, si
vel tenuis in me erga Dominum
DEUM meum inesset amor, nonne
cum primis optandum mihi foret, ut
abs toto agnoscat, ametur, ho-
noretur Mundo, gratiamque singu-
lis, quâ id præstare queant, cum
cæteris donis spiritualibus largiatur?
Itaque recede è conspectu meo male-
dicta & execrabilis. Nescis planè,
quid sit Amor: quandoquidem im-
probi illius, ingrati, perfidiosi apo-
statae ac desertoris filia es. Equi-
dem vellem DEUM ac Dominum
meum cunctis me tum corporalibus,
tum spiritualibus mihi ab ipso colla-
tis nudare donis, eaque conferre
aliis, qui illis ipsis majori eum ho-
nore ac amore prosequerentur, atq;
ipsa,

ipsa, qua terram sine ullo fructu oc-
 cupo, ejusque gratiam inaniter & in
 vacuum recepi. Nihil enim nisi ho-
 norem & laudem Domini mei appe-
 to, idque licet maximo mihi con-
 stare debeat, vehementer desidero.
 Vide jam, quàm miserè sis decepta.
 Anne cernis, quàm probè nôrit
 DEUS, quid agat? Bene utique
 perspectum habet, isthæc vascula,
 quibus sua infundit dona, puriora
 humilioraque esse. Itaque ea ex
 causa mihi hujuscemodi non præstitit
 gratiam, quòd me impurum, puti-
 dum, superbum, irâ ac malitiâ ple-
 num vas esse non sit nescius, quodq;
 ex animi elatione mox in ipsum
 scandere cælum velit. Unde etiam
 satis voluntate Domini nostri JESU
 CHRISTI, non aliqua alia re,
 contenta sum, nec quidquam
 prætereà appeto.

Qui-